

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr.141.510 van 2 maart 2005

A. 159.865/G-80

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Mr. H. VAN VRECKOM, advocaat,
 rue Saint-André 5
 1400 Nijvel,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

**DE RAAD VAN STATE,
ALGEMENE VERGADERING VAN DE AFDELING ADMINISTRATIE,**

Gezien de vordering die XXX op 9 februari 2005 heeft ingesteld om met toepassing van de procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te verkrijgen van de beslissing van 2 december 2004 tot afwijzing van de regularisatieaanvraag die hij heeft ingediend ingevolge de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvende op het grondgebied van het Rijk;

Gezien het op 10 februari 2005 ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoeker de nietigverklaring van dezelfde beslissing vordert;

Gezien het administratief dossier,

Gelet op de beschikking van 11 februari 2005, waarbij de zaak, verwezen wordt naar de algemene vergadering van de afdeling Administratie, overeenkomstig het advies dat op 10 februari 2005 is uitgebracht door de heer Ph. BOUVIER, auditeur-

generaal van de Raad van State, met toepassing van artikel 92, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 11 februari 2005, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij de terechtzitting van de algemene vergadering wordt bepaald op 22 februari 2005 om 11 uur;

Gehoord het verslag van de heer LEROY, kamervoorzitter,

Gehoord de opmerkingen van Mr. S. SAROLEA en Mr. H. VAN VRECKOM, advocaten, die voor de verzoekende partij verschijnen, en van Mr. E. DERRIKS, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer BOUVIER, auditeur-generaal van de Raad van State;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verzoekende partij op 28 januari 2000 een regularisatieaanvraag heeft ingediend met toepassing van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk; dat de Commissie op 30 oktober 2000 een ongunstig advies heeft uitgebracht en de minister de aanvraag op 30 november 2000 verworpen heeft; dat die beslissing vernietigd is bij arrest van de Raad van State nr. 126.775 van 24 december 2003, om reden dat de minister geen rekening had gehouden met een omstandige brief die de advocaat van de verzoekende partij hem na het advies van de Commissie had toegestuurd; dat de verwerende partij op 2 december 2004, met de bestreden handeling, de regularisatieaanvraag opnieuw heeft afgewezen; dat die beslissing op 4 februari ter kennis van de verzoekende partij is gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, waarin geen datum wordt vermeld (terwijl de burgemeester de opdracht had gekregen een termijn van vijf dagen toe te kennen);

Overwegende dat de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid afwijkt van het gemeen recht; dat ze de uitoefening van de rechten van verdediging, die nochtans de sluitsteen vormt van een billijk proces, tot een minimum herleidt; dat ze het lid van het auditoraat niet in de mogelijkheid stelt de zaak echt te onderzoeken, dat zij de beide partijen het voordeel van het dubbel onderzoek van het verzoekschrift ontnemt en hen aldus belet om met kennis van zaken aan de administratieve rechter een doordachte uiteenzetting te geven; dat daarom het gebruik van die procedure uitzonderlijk moet blijven;

Overwegende dat de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid alleen kan worden toegestaan wanneer is voldaan aan de voorwaarde bepaald in artikel 8, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die luidt:

"Als de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, bevat de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen";

dat de vereiste uiteenzetting, wil ze deugdelijk zijn, het bewijs moet bevatten dat een gewone schorsingsprocedure de realisatie van het aangevoerde ernstig nadeel niet op doeltreffende wijze zal kunnen beletten en zulks rekening houdend met de door artikel 9, tweede lid, 6° van het genoemde koninklijk besluit van 9 juli 2000 aan de betrokkene verleende mogelijkheid om hangende dat geding, volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in te stellen, in welk geval de beide vorderingen dan overeenkomstig artikel 12 van hetzelfde besluit tezamen onderzocht worden; dat binnen het bestaande wettelijk kader, dat geen schorsende werking verleent aan de vordering tot schorsing; deze -in voorkomend geval samen toe te passen- reglementaire bepalingen aan een verzoekende partij een zo volledig mogelijke rechtsbescherming verleent; dat het vereiste dat artikel 8, § 1, eerste lid, van het genoemde koninklijk besluit van 9 juli 2000 strikt nageleefd moet worden, des te minder als een onaanvaardbare beperking van het recht op een daadwerkelijke rechtsbescherming kan worden gezien, daar de verwerping van een vordering tot schorsing om de loutere reden dat de aangevoerde dringende

noodzakelijkheid niet aangetoond is, de verzoekende partij niet belet een vordering tot schorsing van dezelfde beslissing in te dienen volgens de gewone procedure en later, in voorkomend geval, gebruik te maken van het mechanisme bepaald in artikel 12 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000;

Overwegende dat de verwerende partij niet systematisch blijkt na te gaan of de afgegeven bevelen om het grondgebied te verlaten daadwerkelijk worden uitgevoerd, behalve in uitzonderlijke gevallen waarin er een dwangmaatregel aan wordt gekoppeld met het oog op de repatriëring; dat in die omstandigheden de loutere verwijzing naar het afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten niet volstaat om het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen;

Overwegende dat de verzoekende partij ter adstructie van haar vordering de uiterst dringende noodzakelijkheid als volgt toelicht:

"Aangezien in de bestreden handeling staat dat verzoeker het grondgebied moet verlaten, bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 4 februari 2005;

Aangezien verzoeker het huidige beroep heeft ingesteld binnen vijf dagen na kennisgeving van de bestreden handeling, zodat hij alle vereiste naarstigheid aan de dag heeft gelegd;

Aangezien de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling en van het bevel om het grondgebied te verlaten tot gevolg zou hebben dat verzoeker wordt blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, dat alles wordt tenietgedaan wat hij op het gebied van integratie in België heeft verwezenlijkt na bijna acht jaar op het grondgebied van het Rijk te hebben verbleven en gewerkt, en dat hij moet terugkeren naar zijn land van herkomst waar hij gevaar loopt te worden omgebracht, hetzij door de terroristische groepering van de streek waaruit hij afkomstig is, hetzij door de lokale bevolking van T. omdat die hem ervan verdenkt een islamist te zijn;

Aangezien, als een gewoon schorsingsberoep wordt ingesteld, de beslissing niet te bekwaamere tijd zal komen voor verzoeker, omdat in het hem ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten staat dat hij het Belgische grondgebied onmiddellijk moet verlaten, zonder dat hij zoals gebruikelijk zelfs enige tijd krijgt om het grondgebied vrijwillig te verlaten;

Bij een gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden handeling zou verzoeker niet de gelegenheid krijgen om de inhoud van de bestreden handeling te bekritisieren, aangezien het zou gaan om een handeling waarbij de bestreden handeling louter uitvoerbaar wordt verklaard;

Aangezien, gelet op het gevaar voor onmenselijke en vernederende behandelingen als hij naar XXX terugkeert, zoals hierboven is uiteengezet, ervan uitgegaan moet worden dat de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling een schending zou inhouden van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

Aangezien aldus moet worden geoordeeld dat de uiterste dringende noodzakelijkheid is aangetoond;"

Overwegende dat, in het onderhavige geval, de verzoekende partij niet aanvoert dat tegen haar een dwangmaatregel is uitgevaardigd met het oog op haar repatriëring; dat de loutere vrees dat de bestreden beslissing op ieder ogenblik uitgevoerd kan worden het bewijs niet bevat dat over een schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten volgens de gewone procedure slechts uitspraak zal worden gedaan nadat de verzoekende partij daadwerkelijk verwijderd is; dat, bovendien, de verantwoording die de verzoekende partij geeft voor de uiterst dringende noodzakelijkheid, grotendeels samenvalt met haar betoog over het nadeel dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar zou berokken; dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet bewezen is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

Dit arrest zal per fax ter kennis worden gebracht.

Artikel 3.

De beslissing over de kosten wordt in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op twee maart tweeduizend en vijf door de algemene vergadering van de afdeling Administratie van de Raad van State, samengesteld uit:

de HH.	R. ANDERSEN,	voorzitter van de Raad van State,
	J.-CL. GEUS,	kamervoorzitter,
Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	M. LEROY,	kamervoorzitter,
	J. MESSINE,	kamervoorzitter,
	R. STEVENS,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	O. DAURMONT,	staatsraad,
de HH.	J. BOVIN,	staatsraad,
	P. LEWALLE,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	S. GEHLEN,	staatsraad,
de HH.	J. VANHAEVERBEEK,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
	P. NIHOUL,	staatsraad

Mevr.	C. DEBROUX,	staatsraad,
de Hr.	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	D. LANGBEEN,	hoofdgriffier,

De Hoofdgriffier,

De Voorzitter,

D. LANGBEEN

R. ANDERSEN